

Đại Quái Thú Không Được Ăn Thịt Papa Của Ta

Contents

Đại Quái Thú Không Được Ăn Thịt Papa Của Ta	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9: Phiên Ngoại	15

Đại Quái Thú Không Được Ăn Thịt Papa Của Ta

Giới thiệu

Thể loại: nhất công nhất thụ, hiện đại, ngắn, cảnh sát thô lỗ công x giáo viên mầm non nhân thê th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-quai-thu-khong-duoc-an-thit-papa-cua-ta>

1. Chương 1

Sau khi vào đông, mặt trời xuống núi thật sớm, tới khi bảo bảo cuối cùng trong lớp mẫu giáo bé Thạch Trái Cây được ba mẹ đón xong, thì trời cũng đã tối. Thầy giáo Mộc Nhĩ chậm rãi cúi xuống cái tạp dề có họa tiết hình hoa ở trên người, gấp gọn thành hình dáng một cái gối con, rồi cầm theo một túi thạch trái cây mà tan việc về nhà.

Thầy giáo Mộc Nhĩ khoảng hai mươi tuổi, vừa mới tốt nghiệp, là thầy giáo duy nhất ở trong nhà trẻ công lập, quý giá ngang với gấu trúc. Thầy giáo Mộc Nhĩ dáng người cao gầy, thích mặc áo len trắng, lúc cười

lên thì ẩm áp như làm gió xuân, lại giống như cốc thạch hoa quả thập cẩm vừa ngọt vừa mềm mà học sinh cứ tranh nhau mua trong mỗi bữa trưa.

Thầy giáo Mộc Nhĩ chính là giáo viên được các bảo bảo trong nhà trẻ hoan nghênh nhất. Cứ nhìn vào túi thạch trái cây to mà cậu thu được do mấy bảo bảo cố nhét vào tay ngày hôm nay thì biết.

Thầy giáo Mộc Nhĩ có thuộc tính papa thần bí. Từ ngày đầu tiên lúc tới nhà trẻ đã khiến tiểu bảo bảo ngổ nghịch nhất, chuyên gia trốn học của nhà trẻ, quên cả quệt nước mũi mà cứ ôm lấy bắp đùi cậu, ngẩng đầu lên rồi thút tha thút thít mà hô một tiếng papa. Mà tất cả tiểu bảo bảo trong nhà trẻ cứ mỗi lần thấy thầy giáo Mộc Nhĩ thì phản ứng đầu tiên đều là “Papa!”, “Papa, ôm ôm!”, “Papa, papa đến nhà con ăn cơm nha?”, “Papa, papa xem mama mua cho con váy mới này!”. Thầy giáo Mộc Nhĩ bỗng chốc biến thành papa của tất cả tiểu bảo bảo.

Ặc, ta ngay cả tay của con gái còn chưa có nắm qua, ai... ai là papa của mấy đứa hả. Thầy giáo Mộc Nhĩ khóc không ra nước mắt mà nghĩ, cầm túi đầy thạch trái cây do các tiểu bảo bảo cho kêu lóc xóc. Ngay vừa mới rồi, khi mama mỹ nữ của tiểu bảo bảo số 3 Thang Tiểu Viên tới đón tiểu thang viên nhà mình, bạn nhỏ Thang Tiểu Viên trắng trẻo nhanh chóng chạy ra từ trong vòng tranh cãi là rốt cuộc Cừ Vui Vẻ là thích Cừ Lười Biếng hay là Sói Xám, bay nhanh về hướng papa Mộc Nhĩ, khóc kêu:

“Oa hu hu hu hu!!! Papa!!!” Thút tha thút thít, “Hu hu hu!! Papa nói coi là Cừ Vui Vẻ có phải hay không là thích làm biếng!! Nó mỗi lần đều đi cứu Cừ Lười Biếng mà!! Nhưng mà mấy bạn kia cứ nói là Cừ Lười Biếng là đồ béo không ai yêu!!” Khóc lóc tiếp.

Papa Mộc Nhĩ ôn nhu mà nhéo nhéo bàn tay mập mập như diện đoàn tử của Thang Tiểu Viên tiểu bằng hữu, trong lòng thầm than một câu, thật đúng là dị khúc đồng công chi hiệu với Cừ Lười Biếng mà, ôn nhu nói: “Như thế nào lại như vậy chứ. Ngay cả Phương Tiểu Thành thông minh nhất lớp mình cũng đem phần thưởng thạch trái cây do bạn ấy giải được hàm tam giác cho con đấy. Ngay cả thầy cũng không có phần đâu nha.”

diện đoàn tử: ờm chả biết chính xác nên nói sao, này là một loại bánh tròn tròn, bằng bột, mềm mềm, ngoài có phủ 1 lớp gì đó nhìn như bột, hoặc cũng có thể là bánh bao cỡ nhỏ. Hiểu là nó mềm mềm, thích thích là được

dị khúc đồng công chi hiệu: ám chỉ về hình thức thì khác nhau nhưng công hiệu, kết quả lại giống nhau. Ở đây chỉ Thang Tiểu Viên với Cừ Lười Biếng tuy ngoại hình khác nhau cơ mà sự dễ thương hay gì gì đó đều giống nhau.

Tiểu bảo bao ngồi trong lòng papa Mộc Nhĩ lau lau nước mắt, từ trong người móc ra thạch trái cây vị quýt rồi lại nhịn không ăn, để thạch trái cây ở giữa bàn tay béo đô đô của mình, gơ lên rồi hỏi: “Có phải là Cừ Lười Biếng cũng có người yêu không ạ?”

“Ừ, ừ, có người yêu.” Papa Mộc Nhĩ nhéo cái mũi núng nính của Thang Tiểu Viên, thầm khen, nhéo đã tay thật.

“Ồ!” Thang Tiểu Viên hoàn toàn tỉnh ngộ, “Khó trách mama lười như vậy, mà papa vẫn nguyện ý lấy mama. Papa quả là một người tốt!”

“Ặc.” Thầy giáo Mộc Nhĩ ngây cả người, mama mỹ nữ dậm dậm từng cái bằng chiếc giày cao gót, nghĩ về nhà lát nữa phải cho thằng con béo nhà mình một trận. Thầy giáo Mộc Nhĩ lắc đầu, nói: “Ta và mama của con không có quan hệ.”

“U hu hu hu hu!!!! Kê bạc tình a!!!!” Tiểu bảo bảo vừa mới lừa nín lại khóc tiếp.

Hổng hết nhân sinh rồi. Rốt cuộc là thế giới quan của đàn bảo bảo này là sao vậy? Theo lẽ thường tình, Cừ Vui Vẻ cuối cùng là phải cùng với Cừ Xinh Đẹp một chỗ chứ? Này không phải là hổng hết nhân sinh, mà là giúp nhân sinh thêm một phong phú. Còn về diện đoàn tử, thì đây là hình ảnh của nó, kiểu bánh làm bằng bột thôi mà.

2. Chương 2

Mộc Nhĩ ngồi trên băng ghế tại trạm xe buýt, từ trong túi lấy ra một cái thạch trái cây, vị táo. Vừa mới xé vỏ, liền phát hiện ở đầu bên kia của băng ghế đang có một đồng cuộn tròn núc ních chiếm giữ.... Bánh bao?

Tiểu bánh bao này so với Thang Tiểu Viên còn muốn tròn hơn, lắc la lắc lư theo băng ghế mà bò tới gần chỗ Mộc Nhĩ, lúc tới nơi thì nhào lên trên đùi của Mộc Nhĩ, hài lòng mà cọ xát a cọ xát, ngửa đầu nhìn. Lấy kinh nghiệm làm papa quanh năm của Mộc Nhĩ mà nói, cậu đã biết bánh bao này là muốn nói cái gì rồi.

Nhưng ngoài dự liệu, tiểu bánh bao này lại chẳng hề nói gì cả, đoạt lấy cái thạch trái cây vị táo trong tay Mộc Nhĩ, ực một cái ăn luôn rồi mới ngẩng đầu lên lần nữa, nở một khuôn mặt tươi cười đầy nắng,

“Papa ”

Mộc Nhĩ đem tiểu bánh bao xa lạ ôm vào trong lòng, đem nó ngồi ở trên đầu gối của bản thân, trái phải xoa xoa nắn nắn, xác nhận là không có bị thương chỗ nào, hơn nữa đứa nhỏ này còn là một tiểu bánh bao được nuôi dưỡng béo trắng mềm mại. Vừa bĩ ổi mà vươn tay, nhéo nhéo mặt bảo bảo, vừa nói: “Tiểu bánh bao, nhóc là từ đâu mà chạy ra đây vậy hả?”

Bánh bao rất nghiêm túc ngồi thẳng lưng, vúi vào đầu vai của Mộc Nhĩ, làm cậu phải hơi cúi xuống một chút, ghé lại gần lỗ tai cậu nhỏ giọng nói: “Nói cho papa biết nha, con là phải dùng sức chín trâu hai hổ mới thoát khỏi ma quỷ của một con đại quái thú. Hắn bây giờ đang khắp nơi lùng tìm con đó. Papa không thể nói cho đại quái thú kia là con ở đây đâu đấy.”

“Ừ.” Mộc Nhĩ nghiêm túc gật đầu, còn bị bánh bao cường ngạnh mà yêu cầu móc ngoéo, bởi vì sau khi móc ngoéo xong, ước định giữa bọn họ chính là ước hẹn của những người nam nhân đó nha!

“Móc ngoéo rồi thì trăm năm không đổi.” Vươn ngón út mà nhẹ nhàng bọc lấy bàn tay béo núc của tiểu bánh bao, nhỏ giọng lầm bầm, mấy đứa nhỏ tới tuổi này cũng có một chút suy nghĩ riêng, chỉ là mấy năm gần đây nội dung liên biến thành ái hận tình thù, cặp đôi quốc dân linh tinh. Chỉ là một suy nghĩ về đại quái thú mà thôi, nhưng đã chứng thực đây là một đứa nhỏ vô cùng hồn nhiên rồi.

Khi mà thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ đang cùng một bánh bao không rõ lai lịch móc ngoéo hứa hẹn, bỗng có một ánh đèn pin mạnh mẽ xuất hiện khiến hai mắt Mộc Nhĩ bị lóa.

“Giang Tiểu Đường, con đi ra ngay đây cho ta!” Từ xa xa có một tiếng rống tức giận. Bánh bao vừa mới nãy còn mang bộ dáng một tiểu đại nhân trong nháy mắt run lên lẩy bẩy, nhảy dựng lên chui vào trong lòng vị papa đang không hiểu mô tê gì, khóc lớn:

“Oa hu hu hu hu!! Đại quái thú đuổi tới rồi!”

Mộc Nhĩ cười rộ lên, mày mắt cong cong, hai con mắt trong suốt, giống như ẩn dấu một viên thạch trái cây trong đó, vỗ vỗ trấn an cho tiểu bảo bảo vì bị dọa sợ mà khóc lớn.

Mấy đứa nhỏ đối với những điều buồn bực có nhiều cách để nói với vị papa này, có vừa ngọt vừa nhuyển mà kêu papa rồi nhào vào lòng Mộc Nhĩ, không hề cố kị mà nói ra hết, nào là lão nam nhân nhà con ra sao, cũng có cúi đầu mà ngượng ngùng nói, bạn trai của con vừa mua cho con váy hoa... Loại nào cũng có, nhưng là lần đầu tiên có cái đại quái thú. Thầy giáo Mộc Nhĩ không khỏi có chút tò mò, đây là một vị papa như thế nào đây.

Người kia mặc đồng phục của cục cảnh sát đối diện nhà trẻ, ngũ quan cố gắng có thể nói là đoan chính, nhưng tướng mạo cục hung dữ, khó trách lại nói là đại quái thú.

Từ khi Giang Hình có tiểu bánh bao, sinh hoạt mỗi ngày đều như nước sôi lửa bỏng. Bánh bao gọi là Giang Đường, mềm mại mọng nước, tại cảnh cục rất được lòng người, nhưng đáng tiếc là rất không muốn thấy Giang Hình, cực kỳ không muốn.

3. Chương 3

Tiểu bảo bảo vốn là do Giang Hình cứu trong một lần làm nhiệm vụ. Ăn bắt cóc khiến cả nước khiếp sợ diễn ra ở B thị – nơi mà trị an cũng không tính là rất tốt. Bọn cướp phát rồ bắt giữ con tim, giết luôn một nhà hai người lớn, cuối cùng thì bị tay súng bắn tã hạ gục. Người duy nhất sống sót là Giang Tiểu Đường, à, lúc đó Giang Tiểu Đường còn chưa phải họ Giang, một đứa trẻ còn nhỏ như vậy, nằm ở trong tay của tên cướp bị bắn chết. Máu cả ba mẹ lẫn bọn cướp trộn lẫn cũng một chỗ, tưới hết lên mặt và người của nó, một mảnh đỏ tươi.

Tiểu hài tử bị một đôi tay xa lạ ôm lên, thủ pháp thô bạo, không khỏi khóc lóc thảm thiết. Sau đó, đứa nhỏ còn trong tã lót nghe thấy rất nhiều âm thanh, có tiếng mẹ thét chói tay, có tiếng ba khấn cầu, tiếng tên bắt cóc đe dọa, rồi pằng pằng bịch bịch vang lên, sau đó cả thế giới liền trở nên an tĩnh. Cái ôm khiến nó chán ghét kia dần dần không còn độ ấm, vừa lạnh vừa cứng. Sau đó có một đôi tay thật lớn đem mình kéo lên, cùng với tên bắt cóc kia giống nhau, vừa không được tự nhiên vừa không đúng tư thế, nhưng cũng rất ôn nhu, tiểu Giang Đường khóc tới thất thanh lúc này mở mắt ra. Đây là lần đầu tiên nó thấy đại quái thú.

Chuyện kể tiếp phát sinh cũng rất nhanh, ngay cả Giang Hình chính mình nói cũng không thể rõ. Chết mất hai con tin, nhiệm vụ thất bại, Giang Hình ôm tiểu cô nhi được bọc trong tã mà cười tới lưu manh, nói “Sau này, lão tử chính là cha của con rồi.” Sau đó thì bị bánh bao vì không phục mà tưới cho một thân toàn nước tiểu. Viết ba tháng kiểm tra, bị khấu trừ tiền thưởng sáu tháng, bị Giang lão cha cầm gậy đuổi quanh nhà đánh cho một trận, còn Giang Tĩnh thì ngồi xồm bên cạnh bóc nhỏ, thành công khiến bọc nhỏ kêu hẳn một tiếng tiểu thúc thúc. Chuyện cuối cùng mới được lắng xuống.

Giang Hình mỗi ngày đều thủ sẵn mũ kê-pi đi làm phiên trực lại thêm cả nhiệm vụ gian khổ, nuôi con trai. Không có biện pháp mà, họ Giang tinh thông võ nghệ, tráng kiện khỏe mạnh... thích nhất là tiểu hài tử.

Lúc xưa cứ thích cưỡi trường chạy loạn, cho dù là ai cũng không có biện pháp khiến nó mặc quần áo. Đảo mất một cái, đứa nhỏ năm nào vẫn còn được bọc trong tã lót giờ có thể chạy nhảy khắp nơi, đi theo một đám lão nam nhân sống độc thân của khoa trình sát học phá án, lại cùng với chuyên gia đàm phán trong cục học cách nói, có thể sử dụng đao pháp của pháp y tỷ tỷ Liễu Diệp để gọt táo ăn, có thể ghé vào điện thoại liên lạc học ca ca nói mạng để gọi điện thoại cầu cứu.

“Ừm, ngài hảo. Con bị đại quái thú bắt được, đại quái thú buộc con phải ăn ớt xanh, thỉnh cứu viện.”

Sau đó đồng học Giang Tiểu Đường nhanh mồm nhanh miệng lại không có nói qua papa. Cái khái niệm này khi mà nó còn chưa có biết tới thế giới xung quanh đã bị xóa bỏ. Nghe một chuyên gia đàm phán thúc thúc bụng to khó khăn mà giải thích cho Giang Tiểu Đường rằng:

“Ừm, chính là người mà con cảm thấy rất ôn nhu, là người mà con muốn được hẳn ôm đó. Giống như Giang Hình đấy.”

“Đó là quái thú!” Giang Tiểu Đường thả hai chân ngắn ngủn xuống đất, nhảy khỏi bàn công tác của vị đại thúc bụng to kia, chạy khắp nơi tìm papa..

Vì vậy khi Giang Hình chứng kiến con trai nhà mình ôm một thanh niên xa lạ mà cứ nhất nhất hô papa, tâm lý nhất thời sinh ra một loại cảm xúc cực kỳ vô lực. Giang Hình thấy người ôm con mình là một thanh niên cao gầy, cổ tay cùng cái cổ đều rất nhỏ, khóa trong chiếc áo len màu trắng, thoạt nhìn nét ngây thơ còn chưa thoát khỏi cậu.

Hừ. Giang Hình trong lòng âm thầm nói, rõ ràng ta mới là người có hình dáng cao lớn của một vị papa chứ.

Mà vị tháo hán tử, đồng chí Giang Hình, lại không hề biết rằng: Ba, quan trọng nhất chính là sự ôn nhu cùng nụ cười ấm áp, còn có thể bắt cứ ở đâu và bất cứ lúc nào móc từ trong người ra cho người một cái thạch trái cây. Có hai đôi tay mạnh mẽ và cơ bụng đạt đủ sáu múi, đôi khi cũng không nhất định là papa, cũng có khả năng chính là: Đại quái thú.

tháo hán tử: người đàn ông thô kệch.

Bên này Giang Hình đã tức giận tới muốn giơ chân rồi, đứa con quý như châu ngọc mà mình ngậm đắng nuốt cay mãi mới nuôi lớn đã bị người ta lừa chạy mất rồi. Bên này, Mộc Nhĩ đem tiểu bánh bao phóng xuống mặt đất, chính mình cũng ngồi xổm xuống để cùng độ cao với nó, nói một cách nghiêm túc.

“Đây là đại quái thú của nhà nhóc?” Mộc Nhĩ đem khuôn mặt thịt của bánh bao đối diện cậu, rất nghiêm túc mà hỏi. Làm một thầy giáo trong nhà trẻ kiêm chức vụ papa đại chúng, Mộc Nhĩ tự khắc có một bộ phương pháp để dạy dỗ lũ nhỏ, trong đó có một điểm rất trọng yếu chính là, đừng bao giờ khiến cho bọn nhỏ cho rằng người là một tên người lớn đáng ghét, chỉ cần để trí thông minh của bản thân ngang với bọn nhỏ là có thể trao đổi thuận lợi. Nhưng có đôi khi, bảo trì việc duy trì ngang bằng trí thông minh với bọn nhỏ quả là một loại thói quen đáng sợ. Thầy giáo Mộc Nhĩ lại bắt đầu nghĩ tới tiểu bằng hữu Thang Tiểu Viên tròn tròn béo béo cùng với mama mỹ nữ, còn cả papa bạc tình linh tinh gì đó nữa. Vì thế mà xúc động, đem tay chải tóc.

“Ừ ừ.” Tiểu bằng hữu Giang Tiểu Đường nghiêm túc gật đầu, liếc mắt một cái nhìn về phía nam nhân đang cầm đèn pin đằng kia, rồi ghé vào nói thầm bên tai “papa”: “Papa, hắc cực kỳ ác độc đó. Mỗi ngày đều buộc con phải ăn một cốc sữa tươi, ăn hai miếng ớt xanh. Thế nhưng Hình Trinh ca ca có dạy con đem sữa đổ vào bồn cầu rồi giặt xả nước, ca ca nói đây là tiêu hủy chứng cứ. Nhưng có một lần.... con quên giặt xả nước, sau đó bị đại quái thú phát hiện, đại quái thú liền hung hăng mà đánh mông con, đau lắm! Là người xấu đó!”

“Cho nên nhóc mới chạy ra đây?”

“Đương nhiên rồi!” Tiểu bánh bao cảm thấy rất kiêu ngạo mà nói: “Con chính là người đã đi tìm papa đó nha!” Vừa nói lại vừa sà vào trong lòng của Mộc Nhĩ, mềm mại núng nính mà làm nũng, “Papa, con rất cuộc cũng tìm thấy người rồi. Ừ, papa con muốn cáo trạng, đại quái thú khi dễ người ta.” Tiểu môn hướng về phía Giang Hình mà xoay tới xoay lui, làm cho hắn có một loại cảm xúc rất muốn đánh cho tiểu hồn đản đi nhận cha linh tinh kia nát mông mới thôi.

“Papa cho nhóc xem một phép thuật biến hóa nha, mà chỉ có mỗi mình papa mới biết thôi đó.” Mộc Nhĩ bắt đầu dùng cách lừa bọn nhỏ phương án A. Từ trong túi tiền liền lấy ra một cái thạch trái cây, vị ô mai.

Tiểu bánh bao trừng hai con mắt tròn tròn nhìn chăm chú, vẻ mặt sùng bái mà nhìn vị papa ma pháp sư có thể biến ra được thạch trái cây, chờ mong lại tiếp thêm cái nữa. Mộc Nhĩ vươn tay vỗ vỗ cái mông béo của tiểu bánh bao, nói: “Ma pháp của papa mỗi ngày chỉ có thể dùng một lần mà thôi. Nếu như đêm nay Giang Tiểu Đường chịu cùng đại quái thú trở về, papa ngày mai có thể sẽ biến ra cho người một cái thạch trái cây cao cấp cho Giang Tiểu Đường rồi.”

Bạn nhỏ Giang Tiểu Đường lúc này chính là lựa chọn nhân sinh vô cùng trọng đại. Nên vứt bỏ thạch trái cây cao cấp của ngày mai mà theo papa đã mất ma lực về nhà, hay là ủy khuất chính mình, về cùng cái đại quái thú đáng sợ kia, chống lại cả một đêm rồi thì ngày mai papa sẽ đưa cho thạch trái cây cao cấp? Giang Tiểu Đường rất băng khoăn. Đương lúc rối rắm, thì bị papa nâng cái mông mà ôm lên, đưa cho đại quái thú lúc này mặt vừa đen vừa thối.

Cơ bắp ở vai của đại quái thú làm đau xương hàm của tiểu bánh bao, hé ra một bánh bao đang ủy ủy khuất khuất tựa vào đầu vai của một nam nhân cao lớn uy mãnh, thoạt nhìn cũng là một loại cảnh tượng vui mắt. Giang Tiểu Đường ở trong lòng của đại quái thú xoay qua xoay lại, quyết định chừng nào chưa tới hừng đông thì không tham quan tâm tới papa đáng ghét lại đưa mình cho đại quái thú.

Mộc Nhĩ đem tiểu bánh bao dàn xếp tốt xong, liền đứng thẳng mà cười ôn nhu, nói:

“Đừng đánh trẻ con, nó cũng không phải là có ác ý. Ừm, tôi là giáo viên nhà trẻ ở đối diện cục của các anh, nếu có gì thì cứ tìm tôi, không sao cả.” Nói xong thì chạy lại chỗ xe buýt vừa mới tới.

Giang Hình bị nụ cười của người trẻ tuổi này làm cho có điểm hoảng thần, lại vỗ vỗ thẳng con nhà mình lúc này đang tức giận ở trong lòng, lằng lằng hỏi, hửm? Đó là papa của con hả? Giang Hình lúc này mới phát hiện kỳ thật hắn một chút cũng chẳng biết gì về tiểu tổ tông nhà hắn. Ví dụ như, hắn hoàn toàn không biết bánh bao nhà hắn hóa ra lại là một người cực kỳ thích thạch trái cây.

Cái gì chứ, đàn ông con trai là phải thích ăn ngô chứ! Vì vậy mà buổi tối, Giang Hình nấu cho một nồi ngô lớn, bắt Giang Tiểu Đường phải ăn đêm. Cũng may là ngô này cũng ngọt, Giang Tiểu Đường vô cùng nhiệt

tình mà ăn hết.

Gối đầu lên cánh tay cứng rắn của đại quái thú ngủ tới hơn nửa đêm, đồng chí Giang Tiểu Đường mơ màng tỉnh lại. Nó nằm mộng, trong mộng người mặc áo len trắng, trên người vừa mềm mại vừa ấm áp chính là papa cả nó. Papa đội một cái mũ cong cong giống như phù thủy, nắm ma trượng trong tay, biến cho nó ra một cái thạch trái cây vị táo.

Trong mộng, papa kéo bàn tay nhỏ nhỏ của Giang Đường, từng bước một dẫn nó đi tới điểm khởi đầu của trí nhớ, cái nơi mà một buổi sớm ồn ào cùng với cảm giác dần dần mất đi độ ấm, tiếng thét chói tai, cầu khẩn van xin, tiếng súng như thủy triều mà dừng mãi đánh vào trong não. Sau đó, bàn tay to vừa khô ráo vừa ấm áp của papa bịt lấy lỗ tai của tiểu Giang Đường, những âm thanh kia liền lập tức đình chỉ.

Người đó nói: “Bảo bối, con có thể sống sót, thật sự là quá tốt rồi.”

Bảo bối vốn là có ý tứ gì, tiểu Giang Đường cũng không biết rõ lắm. Nó chỉ nghe qua khi một vị ca ca là thành viên của tiếp tuyến nói điện thoại mà ngọt ngào gọi bạn gái là bảo bối. Tiểu Giang Đường từng đi hỏi thúc thúc ở chỗ chuyên gia đàm phán. Thúc thúc nói, đó là một từ rất hay, nhưng nó còn nhỏ quá, chưa hiểu được..

Như vậy, gọi ta là bảo bối, chính là papa sao? Tiểu Giang Đường trong cuộc sống lần đầu tiên cảm giác được sự tồn tại của từ này, không phải là những phát âm cùng ký họa mơ hồ, mà là một con người. Một nam nhân có ma pháp, sẽ bảo vệ nó, dạy dỗ nó, một nam nhân không cao lớn nhưng lại rất ôn nhu.

Tiểu Giang Đường nghĩ như vậy, ngây đầu muốn nhìn thấy bộ dạng của papa. Nhưng mà ại nhìn thấy Giang Hình lúc này đang há miệng, đập chặn ra ngủ không hề có hình tượng. Một tiếng hét rung trời, như sấm rền bên tai vang lên.

“U hu hu hu!!!!!! Đại quái thú, người đem papa trả lại cho ta!!!!!! Không cho người ăn thịt papa ta!!!!!! Đem papa trả lại cho Giang Đường!!!!!!”

Này có tính là thời kì phản nghịch không ta:)))))) Tội nghiệp đại quái thú.

4. Chương 4

Giang Hình bị Giang Đường khóc nháo muốn papa náo loạn cả một đêm, ngày thứ hai đem đôi mắt gấu trúc giấu dưới mũ kê-pi, vẻ mặt buồn bực mang theo Giang Đường đi làm. Hắn nhào tới bàn làm việc của vị chuyên gia đàm phán thúc thúc, khóc thút thít.

“Con em có phải tới thời kỳ phản nghịch rồi không? Nó không hề quan tâm tới em.”

“Nó muốn bỏ em hả?” Chuyên gia đàm phán thúc thúc hiển nhiên là đã thành thói quen đối với hai tên cha con cứ suốt ngày coi ông như cổ vấn tâm lý, thông thả ngâm một bình trà nóng mà hưởng thụ nhân sinh.

“Nó muốn đi theo một tên nam nhân chả biết mọc ở đâu ra! = = ”

“Nghe bánh bao nhà cậu nói, thì đó là thầy giáo của nhà trẻ bên phía đối diện hả?”

“Ừm... = =, thầy giáo lừa bán trẻ nhỏ, lão tử phải hảo hảo bắt hắn mới được!” Vừa nói xong đã muốn đứng lên chuẩn bị đi rồi.

Phía bên kia bàn công tác, một tiểu cảnh tay ôm một đồng hồ tư liệu nhìn thấy, thắc mắc hỏi: “Giang lão đại mới sáng sớm đã đi tuần phố rồi?”

“Đừng nói nữa.” Chuyên gia đàm phán thúc thúc thản nhiên tự đắc mà uống một ngụm trà nóng, cười. “Này là đi tìm cho Giang Đường một vị papa, cho mấy đứa một vị tẩu tử đi.”

Giang Hình kẹp Giang Đường đang giãy dụa loạn xạ mà đi ra khỏi cửa. Ngày hôm qua nó ngủ khá tốt, giãy dụa khá có lực, pháp y tỷ tỷ nói quả không sai, ngủ ngon thì mới đánh thắng được đại quái thú. Sau đó,

câu nói đầu tiên của Giang Hình liền chế phục được tên tiểu ma tinh đang khóc nháo, “Nháo cái rắm, lão tử mang con đi tìm papa.” Trong nháy mắt liền an tĩnh, nó yên lặng cọ a cọ, bò lên bả vai của đại quái thú, đô đô miệng nói, “Đi nhanh một chút đi.”

Giang Hình trong nháy mắt liền cảm thấy cuộc sống của mình thật là thất bại. Lúc chạy tới nhà trẻ, lớp mẫu giáo bé Thạch Trái Cây còn đang ở trong tiết âm nhạc, thầy giáo Mộc Nhĩ đang ngồi ở cạnh đàn dương cầm, hát điệu đêm con vịt ngu ngốc. Đầu ngón tay của thầy giáo Mộc Nhĩ tròn tròn, tay kỳ thật cũng không lớn, ngón tay cũng rất dài, phân rõ các khớp.

Rất bất đồng với am thanh vui vẻ của cô giáo, thầy giáo Mộc Nhĩ cùng mấy bạn nhỏ trong lớp mẫu giáo bé Thạch Trái Cây ê ê a a hát bài đêm con vịt, thanh âm vừa trong sáng lại vừa rất nghiêm túc. Thầy giáo Mộc Nhĩ ngồi chơi đàn và hợp xướng cho tụi nhỏ, được bọc trong một lớp ánh sáng mờ ảo, thoát nhìn vô cùng bông xù.

sổ áp tử: hình như hôm nay là đêm vịt. Là một bài hát dân gian của TQ, nhịp 4/4, dùng để khuyến khích trẻ con đi học.

QT là mao nhưng nhưng, cũng kiểu bông xù, mềm mịn.

Sau đó, sức nặng trên vai chợt giảm đi, Giang Đường từ trên vai của đại quái thú nhảy xuống, cơ hồ là nhào vào trong lòng của thầy giáo Mộc Nhĩ, ngửa đầu lên mà trong sáng gọi:

“Papa “

Mấy bạn nhỏ khác cực kì phần nộ, cùng nhau tấn công,

“Đó là papa của tớ chứ!”

“Không cho đoạt mất papa của chúng tớ!!!”

“Mau đi đi!!”

Mộc Nhĩ trong nháy mắt đỡ trán, vô phương dạy con a. Không biết là lần thứ bao nhiêu mà phải ngồi xổm xuống, nói với mấy bảo bảo còn chưa có nhận thức được giáo dục này: “Không thể kêu thầy là papa đâu, phải gọi là thầy giáo Mộc.”

Không nhìn tới tất cả bảo bảo đều nghiêng nghiêng cái đầu, kéo dài âm thanh mà hỏi, “Tại sao a? Papa không phải là papa của chúng con sao?” Vỗ vỗ cái mũi nhỏ của chúng nó rồi bảo cả lớp ra chơi, lúc này cậu mới rảnh để ôm lấy Giang Tiểu Đường, tay nhéo nhéo cái mắt bánh bao núc ních thịt của nó.

Đứa nhỏ không khóc cũng không nháo mà mặc cậu nhéo, rồi lại tựa vào đầu vai của thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ, ghé vào lỗ tai cậu gọi một tiếng papa nho nhỏ. Sau đó thì vươn tay béo, nhìn chăm chăm vào Mộc Nhĩ. Mộc Nhĩ nghiêng đầu nghĩ, nghiêm túc hồi tưởng lại là ngày hôm qua đã đáp ứng cái gì với tiểu bàn tử này rồi.

Sau đó, cái bàn tay béo núc ních vươn ra, đòi: “Thạch trái cây, mang thạch trái cây cao cấp ma thuật cho con.”

Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ vẻ mặt đã hiểu mà lấy từ trong túi tiền ra, há? Chỉ là một cái thạch rau câu vị quất bình thường thôi. Bạn nhỏ vẻ mặt nghiêm túc mà lắc đầu,

“Không đúng.”

“Nhóc chờ một chút.” Đem bánh bao nhét vào trong tay của đại quái thú tiên sinh, chạy tới chỗ góc phòng chơi tìm Phương Tiểu Thành – lúc này đang đứng đọc sách, còn tiện thể bị Thang Tiểu Viên quần lấy một chỗ.

“Cho thầy mượn một cái thạch trái cây lớn nào.”

Tiểu bánh bao thiên tài mắt đeo kính liếc mắt nhìn người thầy giáo trẻ tuổi một cái, như thuận mà móc từ trong cặp sách ra một cái thạch trái cây vị quất cỡ lớn. Bên trong cái thạch trái cây có một miếng quýt, nhìn giống hết cái môi của Thang Tiểu Viên. Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ đem thạch trái cây ma thuật nhét vào trong tay của tiểu Giang Đường. Quay qua nghiêng đầu với Giang Hình”

“Có việc gì vậy?” Tâm trạng có điểm rối rắm mà nghĩ, chẳng nhẽ là mang con của anh tới đây ăn trực thạch trái cây đi. Ôi chao, tôi thích nhất là ăn thạch trái cây đó... Không có cho mấy người nữa đâu. Q A Q

Giang Hình cảm giác được người trước mặt này khác hẳn với mấy tên tội phạm mà hắn từng thẩm tra qua. Không biết có phải là do cậu ta ở cùng đám nhỏ lâu quá nên trí não cũng teo lại cùng trình độ với chúng nó rồi không, hay là bản thân cậu ta không được thông minh lắm. Nói tóm lại, là một người nam nhân, thầy giáo Mộc Nhĩ có điểm hơi đáng yêu quá rồi.

“Ồm, tôi muốn tới đây để bàn với cậu vấn đề giáo dục cho Giang Đường.”

“Được. Nhưng mà anh phải chờ cho tới lúc tôi hết giờ học mới được, đại khái là còn khoảng sáu tiếng nữa.” Thầy giáo Mộc Nhĩ cười rộ lên, ngực đập bang bang bang tính toán phải bắt người đàn ông này đãi mình một bữa cơm tối.

“Được.”

Giang Hình ôm Giang Đường đang giương nanh múa vuốt đi. Nhìn thấy hai cha con nhà họ Giang đi rồi, thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ mới tính là thở phào một hơi. Đột nhiên cảm giác có người đang kéo kéo ống quần của mình, cúi đầu xuống thì chính là bạn nhỏ thiên tài Phương Tiểu Thành. Sau đó, Phương Tiểu Thành làm động tác giống y hệt như Giang Tiểu Đường, hướng đôi tay bé nhỏ núc ních thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ.

“Này, này...” Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ hiểu ý liền tới phòng học bên cạnh mượn giáo viên bên đó một cái thạch trái cây cỡ lớn, nhét vào tay của vị tiểu thiên tài đang chăm chăm đòi nợ kia.

Phương Thành cúi đầu yên lặng nhìn cái thạch hoa quả cỡ lớn vị ô mai kia, bên trong có một nửa quả ô mai hồng hồng xinh đẹp. Tựa hồ không quá hài lòng mà nhú nhú đôi lông mày, hướng thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ vươn cái tay nhỏ núc ních còn lại của bé.

“Hừm, cái gì cơ?”

Thanh âm của thiên tài bảo bảo vừa nhẹ nhàng lại vừa băng lãnh, tuy rằng còn chưa có bớt đi tính trẻ con, nhưng có thể đoán được về sau sẽ là một tinh anh mặt than tới nhường nào. Bé chậm rãi nói: “Cần cứ vào kinh tế học hiện đại, không làm việc mà không có lợi nhuận.”

Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ đành phải đem cái thạch trái cây cỡ lớn tư tàng ở trong người mà đưa cho Phương Tiểu Thành. Cái thạch trái cây này là vị quất, có một miếng quất nhỏ vừa mềm lại vừa béo ở trong. Thiên tài nhỏ rất hài lòng, liền kéo bạn nhỏ Thang Tiểu Viên trốn tới một góc mà ăn thạch trái cây.

Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ bắt đắc dĩ mà nhún nhún vai, cho nên mới nói, mấy đứa nhỏ quá mức thông minh rất ư là không đáng yêu.

Giang Hình vốn là một hình cảnh, chính là cái loại công việc mà cứ phải ngồi chồm hổm trong một góc thủ suốt ba ngày ba đêm, không ăn, không uống, không về nhà, rảnh rỗi thì nằm thẳng cẳng luôn ở trong văn phòng làm việc. Mà lúc này, Giang Đại hình cảnh công việc hằng ngày từ giúp đỡ người khác trong lúc tuần tra và viết giấy phạt cho người phạm qui, thì giờ đã biến thành quan sát công việc trong một ngày của papa Mộc Nhĩ một cách thần bí.

5. Chương 5

Sinh hoạt của nhà trẻ kỳ thật vừa vô cùng đơn giản lại vô cùng phiền toái. Bởi vì ở bên cạnh người mãi mãi là một đàn hai mươi một tiểu bánh bao trong đầu chỉ có thạch trái cây, mà không phải căng ó mấy cái thứ như tiền lương của người có bao nhiêu, đã có bạn gái hay chưa, thuận tiện tính toán để gả mấy khuê nữ đã sắp thành bà cô trong nhà đi. Chính điều này làm cho một người có sự nhiệt tình dành cho thanh tỉnh như thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ cực kì thích thú, chà đạp khuôn mặt đầy thịt của Thang Tiểu Viên khiến cho cả thể giới bỗng chốc trở nên thật tốt đẹp.

Nhưng đồng thời, sinh hoạt nhà trẻ cũng giống như một mê trận vậy, khiến một người của tân thế kỷ lại được đàn trẻ nhỏ trong nhà trẻ hoan nghênh như thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ, cũng phải bó tay với mấy câu hỏi như “Papa, papa, con là từ đâu mà ra vậy?”, “Papa, papa, con cảm thấy dì con so với mama của con tốt hơn, papa có thể lấy dì được không?”

Các loại vấn đề linh tinh hết như mê trận, giống như phải ứng đối với khi Thang Tiểu Viên bởi vì lớn lên rất tròn, bước đi không vững nên bị té đụng chán, kết quả là nhào vào lòng của Phương Tiểu Thành khóc lóc cả tiếng đồng hồ cũng không muốn ngẩng đầu lên, Phương Tiểu Thành dùng sự bề nhễ quần hùng cùng thái độ lãnh đạm vĩnh viễn chẳng bao giờ thay đổi trên khuôn mặt làm cho Hoa Tiểu Si của lớp cách vách khóc đòi bỏ lớp Trái Táo để chuyển qua lớp Thạch Trái Cây, mà lúc này bạn nhỏ Thang Tiểu Viên lại tỏ vẻ không vui, náo suốt mấy giờ liền, cuối cùng cũng bị Phương Tiểu Thành dùng phương pháp mà lừa cho vui về...

Chắc là tốt đẹp...đi? Mà hôm nay, lớp Thạch Trái Cây luôn luôn vui vẻ và yên ổn lại xuất hiện hai vị học sinh vô cùng đặc biệt. Một người thì so với Thang Tiểu Viên còn muốn béo tròn hơn, còn một người là một vị cảnh sát thúc thúc về mặt dữ tợn.

Giờ thủ công, thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ cầm một tờ giấy màu đỏ chỉ cho các bảo bảo cách xếp ngàn con hạc giấy. Đại quái thú ngồi ở ghế của Tiểu Mộc, một nam nhân lưng hùm vai gấu phải co chân ngồi ở một cái bàn bé tí, cong người, tướng mạo đã hung hãn lại còn mím cái môi mỏng, giờ tờ giấy nhỏ học cách gấp. Cơ thịt trên vai và bắp tay cổ gồng lên, khóa ở trong bộ đồng phục cảnh sát mùa đông, mơ hồ phập phồng, giống như một con đại cầu hùng vừa ngu ngốc vừa thâm tình tận lực. Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ thấy vậy thì có điểm xuất thần, lỗ tai có điểm hồng hồng, ừm, nhất định là do bị lạnh đây mà.

Cuối cùng, đại quái thú đem ngàn con hạc giấy biến thành hạc hèn mọn, bị đuổi ra khỏi phòng học...

hạc hèn mọn (hay hạc dung tục): , các bạn tự GG =)))) Chết vì cười quá

Giờ học số, thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ giờ bức hình có những con vịt màu vàng, kết hợp với bài hát đếm vịt buổi sáng, dạy tụi nhỏ cách đếm từng chút một.

“Một con vịt con nà, quác =w=! Hai con vịt con nà, cạp cạp =w=! Ba con vịt con nà, cạp cạp quác!!!”

Bạn nhỏ thiên tài Phương Tiểu Thành đương nhiên là khinh thường cái vụ học đếm số tới mức ngây ngô này, bé mang cái ghế nhỏ của mình ngồi xuống bên cạnh vị cảnh sát thúc thúc vừa kỳ quái lại vừa hùng hãn mới tới hôm nay, ngửa đầu nhìn người nam nhân cũng đồng dạng đang đỡ má buồn chán nghe giảng, chậm rãi bỏ lên đầu gối của hắn, đề thấp thanh âm hỏi:

“Này, chú dùng súng bắn người xấu sao?”

Giang Hình thực ra ra cũng thích cái đứa nhỏ không khóc, không nháo, thậm chí còn có điểm liệt mặt này, vươn bàn tay to vuốt vuốt mái tóc mềm của Phương Tiểu Thành, nói:

“Đương nhiên rồi, chú chính là chiến sĩ bảo vệ chính nghĩa đó.”

“Vậy chú làm thế nào khi mà mục tiêu lấy tốc độ di chuyển nhất định chạy trốn, đồng thời lại không thể chuẩn xác mà biết được súng trong tay mình tốc độ khi bắn ra đạn trong không khí liệu có lực cản giống như lực cản điều kiện bình thường hay là không bình thường, khoảng cách mục tiêu để bắn tỉa, cùng với thời gian chính xác để nổ súng?”

“Khụ, cái này là từ góc độ của môn không khí động lực học để giải thích rồi...” Giang Lừa Dối bắt đầu lừa dối tiểu hài tử.

Cuối cùng, đại quái thú bởi vì nói chuyện trong giờ, bị đuổi khỏi phòng học. Mà Phương Tiểu Thành lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Bé học được rất nhiều tri thức đó nha. Ừm, nếu như bé mang papa đi, papa cũng sẽ không có chết đâu. Phương Tiểu Thành nghĩ ngợi sâu xa.

Chả hiểu là chỉ bé Phương hay chỉ anh Giang nữa OvO

Giờ học múa, đương nhiên, không phải là không có nào tới mức mà để thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ dạy nhảy ba lê với mấy cái khác. Giờ học múa của nhà trẻ đương nhiên là tất cả cùng nhảy thể dục theo đài rồi =w=!

Bởi vì đem bài thể dục theo dài thành đám bốc quân đội, đại quái thú lại bị thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ một lần nữa cho ra khỏi lớp học.

quân thể quyền (Military Boxing,): một kiểu võ của bên công an đó OvO Có video, các bạn tự sợt là ra ngay.

Hôm nay, đại quái thú tiên sinh bị papa đuổi ra khỏi phòng học bảy lần, mà Giang Tiểu Đường đồng học bởi vì chăm chú nghe giảng, được thưởng cho một cái thạch trái cây cỡ lớn. Cuộc sống thật sự là quá viên mãn mà.

6. Chương 6

Giang Hình quan sát cái người papa “hoang” đã cướp đi Giang Tiểu Đường cả ngày, phát hiện cậu đích thật đúng là một con người cực kỳ thần kỳ. Thoạt nhìn trí thông minh không có đủ dùng, cũng rất thần kỳ mà tản ra một loại khí tràng ôn nhu, cho dù là đứa nhỏ khóc tới nước mắt nước mũi tèm lem, chỉ cần sà vào trong lòng của thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ, được cậu vỗ vỗ lưng một chút là có thể dặt bàn tay bé nhỏ kia đi rửa mặt rồi.

Tiến đứa nhỏ cuối cùng, thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ thở dài một cái, rốt cuộc thì cũng kết thúc công việc của một ngày. Chậm rãi sửa sang lại cái tạp dề hình bông hoa to của mình, lại thu lại mấy cái thạch trái cây yêu quý, lấy một cái thạch trái cây lớn nhất, vị đào vàng cực hiếm, thật quả mượt mà, thật dày, nằm thành một khối tròn tròn ở giữa thạch trái cây, trông thật là đẹp mắt. Đưa thạch trái cây cho hình cảnh tiên sinh bận rộn cả ngày, nhưng cũng chẳng biết là bận rộn cái gì, đối với hắn cười một cái.

Đại quái thú tiên sinh chỉnh chỉnh lại cái mũ kê-pi có điểm bị nghiêng, cảm thấy như trong lòng mình có một cái móng vuốt đang cào cào, dường như không có đau đớn, nhưng dường như cũng có liên quan tới sinh tử.

Cuộc sống bây giờ của Giang Tiểu Đường cực kì phong phú. Đây là lần đầu tiên nó đi nhà trẻ, lần đầu tiên nhìn thấy nhiều bạn nhỏ đồng trang lứa như thế, ừm... Kỳ thật, Hoa Tiểu Si ở lớp bên cạnh cũng khá đáng yêu, hai cái đuôi ngựa vung vẩy, hai con mắt vừa to lại vừa sáng.. Mấy bé gái thần kỳ như thế sao? Thật nhỏ bé và mềm mại, đi đằng sau cô nàng, nhảy nhảy nhót nhót, dường như cuộc sống đều chỉ là như thế thôi.

Giang Tiểu Đường cười ở trên vai của Giang Hình, nâng cằm tự hỏi về nhân sinh đại sự, rồi hoảng hốt mà thiếu chút nữa thì té xuống. Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ đi bên cạnh đại quái thú, cầm ra một túi thạch trái cây kêu lạo xạo. Nhất thời im lặng không nói tiếng nào, chỉ đơn thuần là tản bộ, cũng chẳng biết là đi chỗ nào nữa.

“Cái kia, đi ăn tối đi. Thuận tiện thì nói một chút về vấn đề giáo dục của tiểu hỗn đản này.”

Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ cau mày, xoa thắt lưng mà chỉnh lại nhận thức cho vị cảnh sát nhân dân: “Không thể ở trước mặt trẻ con nói vấn đề này!”

Địa điểm ăn cơm là do thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ chọn. Đây vốn là một nhà hàng lẩu rất náo nhiệt, khi nồi lẩu được mang lên, vừa nhìn thấy nồi lẩu đỏ au đã cảm thấy nóng rùng rục rồi, làm cho tính háu ăn của thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ bộc phát.

Nhưng là... Giang Hình thấy vị giáo viên nhà trẻ vô cùng thần kỳ mới nhận thức này nhìn chăm chăm vào nồi lẩu suốt hai phút, có điểm không rõ là hắn muốn làm gì, do dự mở miệng hỏi: “Ừm? Cậu... Cậu làm sao vậy?”

Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ nhất thời cảm thấy nhân sinh bỗng nhiên thất bại thảm hại, có chút ngượng ngùng mà cúi đầu nói: “Tôi thích ăn lẩu... nhưng mà tôi sẽ không nấu.”

Đại quái thú tiên sinh không hiểu sao lại có tư vị chiến thắng được một trận, cái gì chứ, papa gì mà ngay cả nồi lẩu cũng lười nấu vậy. Vì vậy, tràng cảnh tiếp theo trở nên vô cùng hài hòa, hắn nhúng đồ thì cậu

gắp ăn, hần nhúng đồ thì cậu gắp ăn, hần nhúng đồ thì cậu gắp ăn, hần lại nhúng đồ thì cậu lại gắp ăn.

Cô gái đeo kính bàn bên cạnh hai tròng kính lóe sáng, len lén chụp một tấm ảnh rồi đăng status lên weibo: Hí hí hí!!! Một nhà ba người thật ấm áp mà ngồi ăn lẩu, ôn nhu góc ghếch công siêu cấp sủng mỹ nhân hám ăn thụ!!! Hí hí hí!!! Bỗng nhiên lại tin vào tình yêu!

[Đồ]

Lúc ăn, papa nhỏ Mộc Nhĩ chỉ chăm chăm cúi đầu ăn đồ đã được nấu chín đang được chất chồng ở trong bát, Giang đại quái thú bất đắc dĩ mà cười cười. Bạn học Đường làm một người của tân thế kỷ, được cho đi ăn ngon là nổi lẩu của mình thì mình ăn, trông rất là nhu thuận.

“Giang Đường tới tuổi này là có thể tới nhà trẻ rồi. Hơn nữa, nó hôm nay thích ứng rất tốt.” Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ sau khi ăn uống no đủ thì ưu nhã ngồi lau miệng, nhân tiện xoa xoa đứa nhỏ nhu thuận.

“Ừm, nó ở trong cục chạy loạn theo mấy người kì quái học mấy cái điều kì quái. Nó không nghe lời tôi, tôi liền trừng trị nó.”

Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ bị hần chọc cho cười,

“Có vẻ nó lại nghe lời tôi rồi.”

Bạn học nhỏ Giang Tiểu Đường cứ như thế mà bị đại quái thú rất khoái trá mà bán đi. Trên đường về nhà, nó còn bám dính trên người papa nhỏ, sống chết cũng không chịu theo đại quái thú, rốt cuộc bị đại quái thú cường ngạnh bế khỏi người papa nhỏ.

7. Chương 7

Nhà trẻ. Giờ nghỉ trưa yên ắng, các bạn nhỏ ăn cơm trưa xong xuôi, chơi một vài trò chơi rồi đều được bế đi ngủ trưa. Giang Tiểu Đường cũng không có thói quen ngủ trưa, nói chính xác hơn, là nó ở cùng đại quái thú đã lâu, cho nên trở nên rất giống với đại quái thú ở điểm cực kì dư thừa sinh lực cùng lòng hiếu kỳ cực kì lớn, tưởng chừng chẳng bao giờ hết.

Trong khoảng thời gian này, đại quái thú lại nhận được nhiệm vụ. Giang Tiểu Đường bỗng cảm thấy thế gian này chưa bao giờ tươi đẹp như bây giờ vậy, mỗi ngày có thể cùng papa ngủ, nghe papa hát, buổi tối còn có thể được cùng papa ngủ chung một ổ chăn, được papa vỗ vỗ lưng ru ngủ.

Mà Mộc Nhĩ cảm giác được dạo này tâm tình bản thân mình dạo này vừa mệt mỏi vừa lộn xộn. Nhiệm vụ hằng ngày ngoài phải làm ở nhà trẻ ra, còn phải chăm thêm một đứa nhỏ ngoài giờ. Đồng chí Giang Hình trong khoảng thời gian này và Mộc Nhĩ đã trở nên cực kì quen thân, thỉnh thoảng sẽ mời nhau ra ăn bữa lẩu, xách giúp đồ đạc, cũng không giống mấy người ba ở nhà khác đi xe Mercedes Benz hay BMWs, mà chỉ là cái xe đạp cũ rích nhìn qua có phần nghèo túng. Nhưng mà, thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ lại chính là thích ngồi trên cái đệm lót thật dày ở phía sau của chiếc xe đạp cũ kĩ. Thậm chí, đầu óc cũng nóng lên mà ngay cả trông con cái nhà người ta cũng vui vẻ đáp ứng.

Giang Tiểu Đường bò lên đầu gối của thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ lúc này đang mơ màng buồn ngủ. Ngồi xong, nó kéo ống tay áo của cậu:

“Papa...”

Mộc Nhĩ xoa đầu của cái bánh bao dư thừa tinh lực này, nghiêm túc nói:

“Ngoan nào, phải gọi là thầy giáo Mộc Nhĩ.”

Bạn nhỏ Giang hai mắt đảo đảo, đổi giọng nói:

“Thầy...”

“Ừm, nhớ Giang Hình rồi sao?” Mộc Nhĩ cũng rất tò mò. Ở cùng Giang Hình một đoạn thời gian, cậu phát hiện người nam nhân này mặc dù tướng mạo hung hãn, thậm chí cả người đều mang một loại khí chất cường hãn, nhưng thật ra là một nam nhân vừa ôn nhu lại rất tốt bụng, hơn nữa khi đại quái thú mặc tạp dề hình hoa lớn mà luộc ngô thì ăn cũng cực kì ngon. Không biết như thế nào, mà trẻ nhỏ trong nhà trẻ đứa nào đứa nấy đều sợ hãi. Thậm chí, thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ chỉ cần nói giỡn một câu “Không nghe lời là thầy sẽ ném con cho đại quái thú thúc thúc đó.”, vậy là khiến mấy đứa nhỏ đang nghịch ngợm tung trời lập tức sợ hãi, vội vàng mà ôm lấy chân cậu, cam đoan sẽ không dám dở trò xấu nữa.

Từ đó có thể nghĩ, này cũng tính là một loại tài năng nhỉ? Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ lặng lẽ nghĩ.

Giang Tiểu Đường yên lặng mà tự hỏi hồi lâu. Vấn đề này đối với nó mà nói cũng thật là khó nghĩ, chắc có lẽ do nó hay chơi cùng Thang Tiểu Viên nên mới thành ra như vậy. Cuối cùng nó vừa lắc đầu, lại vừa gật đầu.

“Hừm? Vậy là có ý gì?”

Giang Tiểu Đường lại lắc đầu, nói: “Không nhớ hẳn đâu. Đại quái thú hung ác lắm. Hẳn không ở đây thì con càng vui.” Sau đó lại gật đầu: “Nhưng mà, hình như thầy không quá thích viện đại quái thú không có ở đây, giống lắm. Gần đây thầy cũng không vui vẻ mấy.”

Mộc Nhĩ kéo Giang Tiểu Đường sát vào, đem trán mình tựa vào trước nó, nhẹ nhàng nói:

“Mặc dù thầy biết con nhất định nghe sẽ không hiểu, nhưng mà con nghe thử xem thế nào nha. Đại quái thú mặc dù rất hung ác, luôn mắng con, bắt con phải làm cái này cái kia, nhưng mà anh ấy mới là papa chính thức của con. Anh ấy cho con mọi cái, nhưng không cần hồi báo, hơn nữa cũng không có ác ý đối với con.” Mộc Nhĩ dừng lại một chút, đột nhiên không hiểu tại sao mình lại nói với một đứa nhỏ những cái này. Có đôi khi ngay cả hắn cũng không hiểu sao lại nháo lên, nhưng là vẫn tiếp tục nói, “Chờ con trưởng thành rồi, có lẽ một ngày nào đó, anh ấy sẽ nói cho con biết sự thật. Nhưng con phải biết rằng, papa cũng không hẳn nhất thiết là người cùng chung huyết thống với con, mà là người cầm tay con, cùng con lớn lên.”

Giang Tiểu Đường nào có điểm nóng nóng. Nó nhìn chằm chằm vào đôi mắt ôn nhu của Mộc Nhĩ, hỏi:

“Mộc Nhĩ, thầy sẽ cùng con lớn lên sao?”

“Thầy chỉ là giáo viên của con.”

“Vậy thì đại quái thú sẽ cùng con lớn lên sao?”

Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ cười rộ lên. Giang Tiểu Đường cảm thấy khi cậu cười rất đẹp, giống với cái ấm áp tháng Ba, như hoa lê nở rộ tháng Tư. Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ nói: “Tên của anh ấy là Giang Hình. Đúng vậy, thầy nghĩ anh ấy sẽ cực kì nguyện ý.”

Giang Tiểu Đường hình như hiểu cái gì đó, nhưng cũng giống như chẳng hiểu cái gì. Nhưng nếu như hôm nay đại quái thú trở về, thì sẽ cho hắn một nửa cái thạch trái cây đi. Hừ

Sau đó, buổi tối hôm đấy, thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ nắm tay béo của Giang Hình Đường chậm rãi về nhà thì thu được hai tin tức.

Giang Hình đã trở về.

Và hiện tại thì hắn đang ở trong bệnh viện.

8. Chương 8

Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ vội vã ôm Giang Tiểu Đường chạy tới bệnh viện. Chạy trên cái cầu thang dài tưởng chừng không thấy điểm cuối, lần hai là khoa phụ sản tràn ngập sự vui sướng của những sinh mạng mới, lần ba là những tiếng khóc của trẻ con thoát ra từ những phòng tiêm thuốc, mùi thuốc bắc tràn ra khắp nơi, lần bốn trong có nhiều người bệnh tuyệt vọng là phòng hóa trị, lần năm yên lặng là nhà xác, lần sáu sáng

đèn phẫu thuật, bác sĩ giờ dao kéo lên chiến đấu cùng lưỡi hái của tử thần. Mà Giang Hình, chính là nằm ở trong tầng này.

Mộc Nhĩ rất ít khi tới bệnh viện, cũng chưa bao giờ phải trải qua sự lo lắng chờ đợi sự sống chết ở đây. Điên cuồng chạy cầu thang khiến sắc mặt cậu đỏ ửng, hơi thở khó khăn. Cái bệnh viện này cũng đến là thú vị, từ dưới lên trên, giống như đang chiêm ngưỡng một đời người vậy, có buồn có vui, đều có thể do mấy người được chuẩn đoán và trị liệu khá quắt ngắt gọn. Mà lần sáu này, chính là chiến trường của sự hy vọng và tuyệt vọng. Giang Hình ở trong đây, sinh tử vẫn chưa rõ. Mộc Nhĩ ôm một tiểu bánh bao béo ý, nhìn cửa phòng giải phẫu bỗng nhiên có chút không biết phải làm sao.

Mộc Nhĩ đột nhiên hiểu ra trên vai của người nam nhân ngốc nghếch giống đại cầu hùng này đang mang cái gì. Chiếc mũ kê-pi khiến hắn trở nên vô cùng anh tuấn, và cũng mang lại cho hắn trọng trách. Nhưng nghĩa vô phần cố, không phải là việc làm của nam nhân sao?

nghĩa vô phần cố: làm việc nghĩa thì không được chùn bước.

Y tá vội vã từ phòng giải phẫu chạy ra, cần người nhà ký đơn đồng ý. Mộc Nhĩ cả kinh vội đứng lên, vừa muốn tiến tới thì đã bị một người đàn ông thần sắc lo lắng chạy tới trước, phía sau là một cậu trai khuôn mặt trẻ con cười cười xin lỗi hắn. Người đàn ông kia sau khi ký đơn đồng ý của người nhà, lại tiếp tục cau mày nhìn chằm chằm vào cửa phòng giải phẫu. Mộc Nhĩ xem lại chính mình một chút, mặc áo len màu vàng nhạt, cùng với đứa nhỏ đứng chung với một nhóm người sắc mặt âm trầm, mặc đồ động phục đội mũ kê-pi, có vẻ không được ăn khớp, khiến cậu không tự chủ được mà rút lại phía sau một chút.

Giang Tiểu Đường đột nhiên dính lên người. Kéo ống quần Mộc Nhĩ để cậu ngồi xổm xuống, mới hỏi:

“Đại quái thú sẽ chết sao?”

Ở phòng phẫu thuật kiêng kị nhất là lời nói loại này. Mộc Nhĩ mặt hướng vào cửa phòng giải phẫu ngồi chồm hổm. Cách một cánh cửa thôi, chính là Giang Hình đang không rõ sống chết. Phía sau cậu chính là anh em trong cục cùng người nhà hắn, cậu đột nhiên cảm giác được mũi nhọn ở lưng.

Mộc Nhĩ xoa tóc mềm của tiểu Đường, thở dài:

“Đương nhiên là có thể sẽ chết. Đại quái thú của con, cũng chỉ là máu là thịt thôi mà.”

QT là huyết nhục chi khu, ám chỉ là có quái vật đến đâu thì cũng chỉ là máu là thịt, không phải đồng phải sắt.

Hắn cũng là từ máu từ thịt mà thôi. Lúc con khóc nháo muốn tìm papa, hắn cũng sẽ cảm thấy đau. Lúc con cứ suốt ngày phản kháng lại ý tốt của hắn, hắn cũng sẽ cảm thấy thất vọng. Lúc mà hắn dù thay đổi sách lược nhưng vẫn bị con chán ghét, hắn cũng sẽ cảm thấy tuyệt vọng. Hắn chỉ là một người vừa ôn nhu lại vừa vụng về, hy vọng được làm người papa mà con thích, con yêu mà thôi. Hắn cũng chỉ là từ máu từ thịt mà thôi. Nhưng con lại còn quá nhỏ, nhỏ tới mức ngay cả tử vong cũng không biết là cái gì, thì hắn làm sao mà có thể an tâm để con một mình mà đi sang thế giới bên kia được?

Mộc Nhĩ không biết mình đã ngồi chồm hổm ở trước cửa phòng bao lâu rồi, hai chân tê dại, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có. Giang Tiểu Đường ghé vào đôi vai gầy gò của cậu mà ngủ thiếp đi, lông mày nhỏ nhỏ nhăn lại, dường như là mơ thấy ác mộng.

Hành lang nhỏ chứa hơn mười người nam nhân rất yên tĩnh. Mộc Nhĩ cảm giác có thể nghe được tiếng kim giây ở chiếc đồng hồ đeo tay của cậu chạy một vòng lại một vòng một, tích tắc, như trống ngực của Giang Tiểu Đường đánh vào trống ngực của cậu, như một hơi hô hấp nhẹ tựa lông vũ của Giang Hình đang nằm ở sau cánh cửa kia.

Ý tá đẩy cửa ra, mười mấy người đội mũ kê-pi vội vã lao tới. Mộc Nhĩ cố hết sức mới đứng lên được, bị đẩy ở ngoài đám người, cuối cùng mới nghe được tin tức.

Súng bắn bị thương, đạn bắn sượt qua bụng, nhưng rất may là không có tổn thương tới nội tạng.

Thật tốt quá. Còn sống là quá tốt rồi. Mộc Nhĩ thở dài một hơi, trong lòng mặc niệm. Người tốt thì luôn gặp được kỳ tích mà.

Mấy ngày sau, Mộc Nhĩ càng lúc càng bận rộn, mà Giang Tiểu Đường dường như ý thức được điều gì đó, không khóc không nháo, bám theo papa nhỏ chạy quanh nhà, cùng lúc cả nhà trẻ và bệnh viện. Cuộc sống như vậy cũng có khổ một chút, nhưng chỉ cần chưa người nào rời đi, Mộc Nhĩ cảm thấy cái gì cũng đều tốt.

Giang Tĩnh đẩy một mũ kê-pi có điểm giao hoạt xuống, mở cửa phòng bệnh của Giang Hình, cho Mộc Nhĩ tiến vào. Cười hì hì mà kêu một tiếng chị dâu, khiến cho cả lũ kê-pi vô tâm vô phể ồ ào gọi theo.

trong trường hợp này là chỉ đồng nghiệp của Giang Hình, làm cảnh sát thì đội mũ kê-pi.

Mấy ngày nay bọn họ cũng dần dần quen thuộc với Mộc Nhĩ. Từ ban đầu còn có điểm nghi hoặc với vị thầy giáo người vừa gầy vừa nhược, rất có phong độ của người tri thức này, lúc biết được vị này chính là papa nhỏ đã cướp mất đứa con trai của lão đại nhà mình thì lộ ra địch ý, còn bây giờ thì lại tràn ngập thiện ý. Chung quy, trong một cái thế giới đầy những điều đen tối này mà nó, khi nhớ về một người, thì gặp gió mặc gió, phải mưa mặc mưa.

Vị thầy giáo nhỏ này mỗi ngày lại mang theo con trai của lão đại tới đây, mang theo phần cơm cho mấy người huynh đệ bọn họ cùng Giang Hình. Nếu tới lúc rời đi mà Giang Hình còn chưa có tỉnh lại, thì cậu sẽ yên lặng ngồi cạnh hắn mà một mình ăn cơm, lưu lại một cái thạch trái cây rồi đi, bóng lưng cao ngất mà kiên cường. Hơn mười ngày, mưa gió không ngại.

Ban đầu thức ăn rất khó nuốt, nhưng sau đó thì tốt dần lên. Có thể nhìn ra được, thầy giáo nhỏ rất cố gắng.

Chắc là rất mong lão đại bình phục đi.

Hôm nay thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ cũng cố gắng làm cơm. Lúc cậu buông đồ vật xuống để tới chào cái người còn đang hôn mê kia, đột nhiên bị nghẹn trụ, gì cũng không nói được nên lời.

Giang Hình lơ đãng người trên, trên lưng là tầng tầng băng gạc quấn kín mít, nghiêng ngả mà dựa vào đầu giường, môi có điểm trắng, hơi hơi nhếch mép nói:

“Nghe nói cậu rất nhớ thương tôi?”

“Nhớ thương con nhà anh ý.” Mộc Nhĩ kéo cái ghế ngồi cạnh Giang Hình bệnh nặng mới khỏi, đem Giang Tiểu Đường ôm để trên đầu gối, xoa bóp mặt béo của nó nói: “Cho nó làm con trai tôi đi.”

“Ừ.” Giang Hình đem hai mắt nhắm lại, chậm rãi nhớ lại nội dung hắc ám trước đây. Lúc đạn bắn ra hắn không thể nào mà tránh ra được. Nếu như một người sắp chết, trước mắt sẽ lướt qua những ký ức trước đây, có tốt đẹp, có thống khổ, buồn khóc vui cười, tất cả biến thành một đoạn phim ngắn mười phút. Nơi đó có huynh đệ, người nhà, đứa con mình nửa đường nhặt được, tình yêu còn chưa tới, cùng với, cái người mặc áo lông màu trắng, đánh đàn dương cầm, sạch sẽ như nắng sớm, hình dáng ấm áp, vô cùng lưu luyến cậu, rất không muốn, làm cho hắn dùng hết sức để có thể trở về bên người cậu.

“Vậy trao đổi đi. Lần sau, anh phải để tôi ký giấy đồng ý của người nhà.”

Mộc Nhĩ cười rộ lên, khoe mắt phát sáng, giống như là lệ quang. Cậu cúi xuống, hôn đại quái vật đang ngã bệnh.

Giang Tiểu Đường bò lên trên giường bệnh, nhìn đại quái vật đã ngủ thật nhiều ngày giờ mới tỉnh lại, thật chăm chú hỏi:

“Đại quái thú, người đỡ hơn rồi hả?”

Giang Hình nhìn Giang Tiểu Đường, đột nhiên phát hiện trong khoảng thời gian hắn không có ở đây, cái bánh bao vừa mềm vừa không được tự nhiên này, hình như đã len lén mà trưởng thành hơn một chút.

“Đương nhiên, không đỡ hơn rồi thì đánh con kiêu gì.”

END

9. Chương 9: Phiên Ngoại

Chuyện Xưa Về Cái Tên

Thang Tiểu Viên: Tiểu Thành, tại sao tên của chúng tớ toàn là tên món ăn, có mỗi tên của cậu lại không phải?

Phương Tiểu Thành: Kỳ thật tớ cũng vậy mà. Tên đồ ăn, chỉ có cái tác gia ngu X mới đặt vậy thôi.

Thang Tiểu Viên: Ôi chào? Cậu cũng có tên là đồ ăn à?

Phương Tiểu Thành: Tớ là quả cam, còn là quả cam vuông nữa. [Khó chịu quay mặt đi]

quả cam vuông: Hình như là một game ở TQ, kiểu xếp lên nhau và giữ thăng bằng gì đó OvO

Thang Tiểu Viên: Tại sao lại là quả cam vuông? Quả cam không phải đều tròn tròn sao?

Phương Tiểu Thành: Bởi tên tớ có chữ Phương. [tác giả bị chính sự xuẩn ngốc của mình làm phát khóc]
tức là vuông đó

Thang Tiểu Viên: Phương Tiểu Thành, tại sao trong tên của chúng mình đều có chữ “Tiểu”, mà Mộc Nhĩ papa với quái thú thúc thúc lại không có?

Phương Tiểu Thành: Bởi bọn họ đã trưởng thành rồi, phát hiện tác giả đặt tên rất ư là ngu ngốc, vì vậy mới nhân tiện đem chữ “Tiểu” trong tên mình ném đi. [mặt tiếp tục co quắt tê liệt]

Thang Tiểu Viên: [sung sướng cười] Vậy tức là khi chúng mình trưởng thành rồi thì có thể sửa cái tên ngu ngốc này ha! Tớ gọi là Thang Viên, còn cậu gọi là Phương Trinhf!

Phương Tiểu Thành: [bất đắc dĩ mà hôn cái trán] Vô luận cậu bao nhiêu tuổi đi nữa, thì cậu vẫn là tiểu Thang Viên của tớ.

[Nội tâm tác giả ngu xuẩn hét lên: Phương Tiểu Thành, nhóc quá kiêu ngạo rồi!!! Có tin hay không ta ngày mai sẽ mang luôn tiểu Thang Viên của nhóc đi không hả?! Ngày mai không cho ra diễn nữa, muahahaha!!!]

Phương Tiểu Thành: [mặt tê liệt, liếc] Bà dám?

Tác giả ngu ngốc: Không... không dám.

[Tổng kết: [yên lặng quay đầu] Mấy bạn nhỏ quá mức thông minh thật sự là không đáng yêu tí nào!]

Phương Tiểu Thành cùng với Thang Tiểu Viên quả nhiên là cường đạo cướp đất diễn [nhưng mà ta thích hai đứa nhỏ này lắm bà lắm lắm lắm. Nếu có tương lai, chắc sẽ cho bọn nó diễn phiên ngoại đi?], tỉnh ngủ dậy thì thấy papa với đại quái thú lần đầu tiên cãi nhau lên tới đỉnh điểm [kỳ thật chỉ là đấu khẩu trong bữa cơm dưới ánh nến mà thôi].

Phiên Ngoại:

Nhật Ký Bình Phục Của Đại Quái Thú

Part 1: Thạch trái cây gì gì đó nhất định là bà mỗi đi đi đi đi?

Đại quái thú: Vợ yêu ơi Vợ yêu ơi Anh mang cho em quà này!

Papa nhỏ: Hửm? Cái gì...?

Đại quái vật: Ở trong ngăn tủ bên giường của anh ý!

Sau đó, papa nhỏ Mộc Nhĩ phát hiện ở ngăn tủ đầu giường ở bệnh viện... rất nhiều, rất nhiều thạch trái cây, nhiều tới tràn ra.

Papa nhỏ: Sao lại mua nhiều vậy?

Đại quái thú: Em nói cái gì hả? Em thích ăn mười cân thạch trái cây mà... thì thật sự có mười cân, không thừa cũng không ít đâu!

Papa nhỏ: Tôi thích ăn thạch trái cây thật.... Quên đi, dù sao thì tôi cũng ăn hết được.

Part 2: Giang Tiểu Tĩnh gì gì đó nhất định là trẻ trâu đi đi đi đi?

nhị hóa () : nôm na là trẻ trâu của

Đàn ông nhà họ Giang, một nhà già trẻ đều là cảnh sát con nhà nòi. Nhưng bất đồng chính là, Giang lão cha vốn là cảnh đốc, mỗi ngày lấy roi da đánh một lũ cảnh sát nhỏ làm việc. Giang Hình vốn là hình cảnh, cả ngày quát roi da đám bại hoại. Mà Giang Tĩnh thì vốn là giao cảnh, cả ngày quơ quơ xếp giấy phạt, quát roi với mất tên bại hoại điều khiển phương tiện.

Hôm nay, Mộc Nhĩ ghé vào bên giường của của Giang Hình, lướt lướt weibo, rồi sau đó trình cả cái điện thoại vào trước mặt Giang Hình đang ngồi ăn thạch trái cây, nói: “Ủi cha Em trai anh lên báo rồi này.”

Đầu tit là: Giao cảnh đẹp trai nhất lớp lãnh

lớp lãnh: QT ghi là kira. Theo nàng Miu chắc là kira kira, tức là lớp lãnh trong tiếng Bồn:3

Trong hình là bạn học Giang Tĩnh đang đội mũ kê-pi, làm tư thế chào theo kiểu quân đội, thẳng thắn mà mạnh mẽ, bên cạnh còn có một cái bảng, trên ghi:

“Tôi là giao cảnh ở thành phố D. Xin thẻ sẽ không vì người lái xe là nữ sinh mà sẽ cho thả”

Phía dưới có người comment:

“Nói vậy tức là đang ước hẹn với nam sinh sao?”

Giang Hình buông điện thoại di động, mỗi tay vươn hai ngón, đặt cùng một chỗ với nhau, tạo thành hình #.

“Nó đúng là y như tên của mình vậy.”

“Cái gì cơ?” Thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ nghiêng nghiêng đầu hỏi.

“Vốn là tên trấu tre. Nhưng dù sao cũng đều là trâu hết.”

trong câu này, QT là vốn là tỉnh hóa, dù sao cũng đều nhị. Trong đó tỉnh hóa và nhị (hóa) đều chỉ người chưa trưởng thành, nôm na đều là trẻ trâu nên mình edit để vậy.

“Được rồi, em trai của anh bây giờ đang ở đâu?”

“Vừa mới gửi tin nhắn tới, nói là có hẹn rồi, buổi tối không tới ăn cơm đâu.”

Part 3: Xuất viện cũng rất hạnh phúc đi đi đi đi đi!

Sau một tháng phải nằm lì trong bệnh viện, Giang Hình rốt cuộc cũng được đại xá, có thể xuất viện rồi. Hôm nay, thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ xin nghỉ một ngày, cũng lừa bạn nhỏ Giang Tiểu Đường đi nhà trẻ, tới đón đại quái thú xuất viện, nhân tiện cũng giúp thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ dọn nhà, ừm, tới nhà đại quái thú.

Hành lí của Mộc Nhĩ và Giang Hình cũng không nhiều lắm, thoáng cái là đã sắp xếp xong hết. Giang Tiểu Đường nâng cây kéo nhỏ, cắt rất nhiều chữ hỉ màu đỏ tươi, đem khắp nơi trong nhà dán lung tung, khiến nơi nơi cũng nhìn thấy tình cảm ấm áp như thể muốn tan ra. Hai người lại mua một đôi cốc sứ màu đỏ, đặt cùng một chỗ, giống như hai trái tim đặt cùng một chỗ, tương ấn thành thú.

Không có hôn lễ long trọng, không có giáo đường thần thánh, không có người nhà bạn bè ôm nhau chúc phúc, cũng không có lời hứa sông cạn đá mòn, hai người nhát gan len lén thế tục mà trốn trong phòng tự kết hôn.

Đúng trừ tịch, sắc trời dần tối, khói lửa cũng dâng lên. Nó in dấu trên khuôn mặt của thầy giáo nhỏ Mộc Nhĩ, lại giống như cái gì cũng không, như vì tương lai của họ mà chúc phúc.

Giang Hình ôm chầm lấy vợ nhà mình, cần cần dục dục giống như một con đại quái thú ngốc nghếch, nhếch miệng cười khúc khích:

“Này.... xem như là đã thành người một nhà rồi đi?”

“Ừm.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-quai-thu-khong-duoc-an-thit-papa-cua-ta>